

Kees!

Anke Kranendonk

Kees!

met illustraties van

Sterre van der Tak

Van Anke Kranendonk verschenen bij Lemniscaat:

Ik word nooit normaal
Lynn! | Lynn 2.0 | Lynn 3.0
Hoe was het op school Samme?

Tekst © Anke Kranendonk, 2003, 2015, 2020
Omslag en illustraties © Sterre van der Tak, 2026
Nederlandse rechten Lemniscaat b.v.,
Vijverlaan 48, 3062 HL Rotterdam, 2026
ISBN 978 90 477 1791 1 | NUR 282

Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, geluidsband of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Druk- en bindwerk: Wilco, Amersfoort
Lithografie: Pixel-It, Zutphen

Dit boek is gedrukt op milieuvriendelijk, chloorvrij gebleekt en verouderingsbestendig papier.

Kijk voor meer informatie, activiteiten voor thuis en in de klas en meer op www.lemniscaat.nl

Liever een hond

INHOUD

1	Waar is Kees? 7	17	Sparen 58
2	Hoe krijgt Kees een hond? 10	18	Een grote naam 62
3	In de wasmand 12	19	Kees zoekt een riem 64
4	Vroeg op 16	20	Een schatje 68
5	Een schone hond 19	21	Een lekker diertje 72
6	Kees droomt 23	22	Het enge zwembad 75
7	Het nieuwe groepje 26	23	Nooit meer zwemmen 78
8	Een leuke dag 28	24	Oefenen 80
9	Met mama mee 31	25	Hector in een doosje 83
10	Het cadeau 34	26	Spartelbeest 85
11	Een beer in de auto 37	27	Afzwemmen 89
12	De hondenwinkel 40	28	Malle Hector 94
13	Het springbeest 43		
14	Een goed plan 46		
15	Ruilen 50		
16	In bad 53		

1

WAAR IS KEES?

Kees ligt in het gras met zijn hoofd op de buik van een grote zwarte krullenhond. Elke keer als hij ademhaalt gaat zijn buik omhoog en gaat Kees een stukje mee.

De hond slaapt, en Kees bijna, terwijl het zonnetje op zijn gezicht schijnt. Als hij zijn ogen tot spleetjes knijpt, komen er mooie gouden stralen in de lucht.

Soms snurkt de hond een beetje. Kees rolt zich dan op één oor om te kijken of Bas wakker wordt, maar de hond is zo moe van de lange wandeling dat hij voorlopig doorslaapt.

Kees knijpt zijn ogen weer dicht, zodat er mooie glinsteringen komen. Nog nooit is hij zo lekker in slaap gevallen als hier in het gras op de buik van een grote hond.

Eindelijk heeft Kees een hond, precies zoals hij hem hebben wilde. Groot en zwart en krullen. Een kleine bruine hond met gladde haren was ook goed geweest. Of een wit met zwarte, of een van alles en nog wat hond. Maar deze hond is wel de aller-mooiste van de wereld. Hij kan rennen en trekken en goed luisteren, en nu ligt hij heerlijk te slapen met de jongen op zijn buik.

Het lijkt of iemand hem roept. Een paar keer achter elkaar.

‘Kees!’

Kees doet zijn ogen open. Het duurt even voordat ze gewend zijn aan de felle zon. Dan ziet hij iemand staan. Zijn moeder.

‘Jongen, waar blijf je,’ zegt ze. ‘We moeten eten. Ga mee, de meisjes zitten alleen thuis.’

Met een diepe zucht wordt de hond wakker. Hij strekt zijn achterpoten en valt weer in slaap.

‘Nou?’ vraagt mama. ‘Ik heb je overal gezocht.’

‘Ik was hier,’ antwoordt Kees.

‘Je moet nu mee, het eten staat op tafel, we wachten op je.’

‘Hij slaapt nog,’ zegt Kees en hij slaat een arm om zijn trouwe vriend.

‘Maak hem wakker,’ antwoordt mama. ‘Van wie is die hond eigenlijk?’

‘Van mij.’

‘Welnee, jij hebt geen hond. Nu moet je komen.’

‘Ja,’ antwoordt Kees. ‘Dat weet ik.’ Hij gaat op zijn knieën bij de hond zitten. ‘Bas,’ fluistert hij.

De hond trekt één oog open en kijkt Kees aan.

‘Leuk, hè,’ zegt Kees. ‘Hij kent me.’

‘Heel erg leuk,’ antwoordt mama. ‘Maar nu moet je voortmaken.’

‘Bas,’ fluistert Kees en hij aait de hond over zijn grote kop. ‘Ga je mee? We gaan weer lopen.’

De hond draait zich op zijn rug, steekt z’n vier poten in de

lucht en draait er vrolijk rondjes mee. Hij blaft erbij, alsof hij met Kees praat.

‘Hij wil spelen,’ zegt Kees, die hem tussen zijn poten kroelt.

‘Maar wij moeten eten. Hond! Vooruit!’

Mama pakt de riem van de grond en geeft er een klein rukje aan. Direct draait Bas zich om en gaat staan. Mama geeft de riem aan Kees, slaat een arm om hem heen en trekt hem voorzichtig met zich mee. Met z’n drieën lopen ze het paadje af, tot ze bij de eerste huizen komen. Plotseling krijgt Kees een ruk aan de riem, de hond zet het op een hollen en Kees rent er bijna vliegend achteraan.

‘Kees!’ roept mama. ‘Waar ga je naartoe?’

‘Bas terugbrengen!’

HOE KRIJGT KEES EEN HOND?

Bij de achterdeur trekt Kees zijn schoenen uit en op zijn kousen loopt hij door de keuken naar de kamer.

‘Je bent laat,’ zegt papa.

‘Ja,’ zegt Kees. Hij gaat aan tafel, achter zijn lege bord zitten.

‘Nu is het eten op,’ zegt papa.

‘Is niet erg.’ Kees kijkt naar zijn kleine babyzusje die boven op de tafel in een stoeltje zit. Papa voert haar yoghurt. Telkens als ze een hapje krijgt, schopt ze haar ene been in de lucht.

‘Waar was je?’ vraagt papa.

‘Daar.’ Kees wijst met zijn hand in de richting van de polder.

‘Wat deed je daar?’

‘Ik had een hond van een nieuwe mevrouw. Ze woont daar.’ Kees wijst de andere kant op. ‘Ze weet de weg nog niet, dus doe ik het.’

‘Wat?’ vraagt papa.

‘Bas uitlaten. Als ik het goed doe, mag ik hem misschien wel hebben.’

‘Pardon?’ vragen mama en papa tegelijkertijd. ‘Wie zegt dat?’

‘Ik,’ antwoordt Kees.

Mama heeft een bord warm eten in haar handen.

‘Voor jou,’ zegt ze tegen Kees als ze het bord voor hem op de tafel zet. ‘Een jongen die met zo’n grote hond kan lopen, moet goed eten.’

‘Krijg ik een hond?’ vraagt Kees direct, terwijl hij strak naar zijn moeder kijkt.

‘Nee, natuurlijk niet. Je hebt Bas toch net uitgelaten!’

Kees neemt een hap, hij kauwt langzaam zodat hij tijd heeft om te denken.

‘Eet je een beetje door?’ vraagt papa. Hi veegt de mond van Marie af en tilt haar uit het stoeltje.

‘Het is weer tijd voor de grote verdwijntruc,’ zegt mama. Ze tilt Lie uit haar stoel en neemt haar op schoot.

‘Ik weet het!’ zegt Kees, die een hap doorslikt. ‘Bas krijgt puppy’s, en die neem ik.’

‘Pardon?’ vragen papa en mama weer tegelijkertijd.

‘Ja, als ik goed eet.’

Papa schudt zijn hoofd. ‘Lieve Kees,’ zegt hij. ‘We kunnen geen hond hebben, jullie zijn nog te klein. Punt uit.’

Kees neemt een volgende hap.

Klein? denkt hij. Wacht maar!

‘Ik tel tot tien,’ zegt mama als Kees zijn bord halfleeg heeft.

Kees weet wat dat betekent. Snel neemt hij een hap.

3

IN DE WASMAND

‘Tien, negen, acht,’ zegt mama. ‘Zeven, zes.’
Nog drie happen voor Kees.

‘Vijf, vier.’ Nog twee happen.

‘Drie twee, eeeeen.’ Nog één hap. Kees kauwt en kauwt, slikt door, schuift zijn stoel naar achteren en gaat staan.

‘Nul!’

Hij rent de kamer uit, de trap op, naar boven, naar de badkamer. Zachtjes sluit hij de deur achter zich, loopt naar de wasmand, tilt de deksel ervan af en kruipt erin. Daar blijft hij opgevouwen liggen luisteren naar zijn moeder. Kees weet dat het lang gaat duren voordat ze hem vindt. Eerst zoekt zijn moeder Lie achter de gordijnen in de voorkamer, dan zoekt ze papa met Marie in de achterkamer, en pas daarna loopt ze naar boven. Ook daar vindt ze Kees niet meteen, ze gaat zijn kamer in, komt eruit, gaat haar slaapkamer in.

‘Kees!’ roept ze zo af en toe.

Maar Kees zegt lekker niets.

Hij blijft heel lang dubbelgevouwen in de wasmand liggen. Als mama hem dan vindt, hoeft hij zich misschien niet meer uit te kleden, geen pyjama aan te trekken, geen tanden meer te poetsen, niet meer een plas op de wc te doen, maar wordt hij opgetild en direct naar zijn bed gedragen.

Was het maar waar.

Mama komt de badkamer in en hoe het kan, snapt Kees niet, maar ze loopt direct naar de wasmand. Ze tilt hem eruit en klemt hem dicht tegen zich aan. ‘Kees. Mijn lieve, warme jongen. Je moet je uitkleden, tandenpoetsen en naar bed.’

Kees klemt zijn armen stevig om zijn moeders hals. ‘Ik kan niet,’ zegt hij in haar oor.

‘Waarom niet?’ fluistert mama.

‘Ik ben nog opgevouwen.’

‘Niet waar.’

‘Wel,’ zegt Kees. Hij duwt zijn neus in het holletje van mama’s hals en klemt zich nog steviger vast.

‘Wat moet ik doen? Een liedje voor je zingen, en als het uit is lig jij in je bed?’

‘Alsjeblieft niet,’ antwoordt Kees.

‘Brand!’ roept mama ineens. Ze trekt de armen van Kees los. Maar die houdt zich stevig vast.

‘Geen brand vandaag,’ zegt hij.

‘Dan ben je een baby. Ik leg je op de wasmachine en kleeft je uit. Kom maar, baby.’

‘Nog stommer,’ zegt Kees. ‘Ik doe het zelf wel.’ Als een slo-
me zak aardappels laat hij zijn moeder los en kleedt zich lang-
zaam uit. Heel langzaam. Voordat hij in bed ligt heeft mama
drieëntachtig keer gezegd: ‘Schiet eens op.’

Kees ligt op zijn rug. Mama zit bij hem op het bed en heeft haar
handen om zijn wangen gelegd.

‘Zul je het nooit meer doen, Kees?’ vraagt ze. ‘Ga je nooit
meer weg zonder te zeggen waar je naartoe gaat?’

‘Misschien,’ antwoordt Kees. ‘Als ik een hond krijg. Mama,
mag ik alsjeblieft een hond?’

Kees kijkt zijn moeder heel lief aan. Hij blijft net zolang kij-
ken totdat ze wel moet antwoorden.

‘Nee.’ Mama schudt haar hoofd.

‘Ah mam, toe nou. Ik heb echt een hond nodig.’

‘Waarom?’ vraagt mama.

‘Daarom.’

‘Wie moet hem dan uitlaten?’

‘Ik!’ Kees gaat rechtop zitten om mama nog beter te kunnen
aankijken.

‘En ’s avonds laat? Dan moet ik het doen, of papa. Trouwens,
ons huis is veel te klein voor een groot beest.’

‘Niet waar, die mevrouw heeft ook een hond.’

‘Neem een schildpad, dat is ook leuk.’

Verbaasd kijkt Kees zijn moeder aan.

‘Of vissen,’ gaat mama door. ‘Of wandelende takken.’

‘Mama, dat is geen hond. Ik heb een hond nodig. Het moet.
Een hond is heel belangrijk.’

‘Lieve Kees, ik heb al drie kinderen,’ zegt mama. ‘Dat is heel
veel en...’

Kees glijdt onder zijn dekbed en trekt het over zijn hoofd.

‘Ik ben niet veel!’ roept hij. ‘Ik zorg voor de hond. Jij hoeft
niets te doen, echt waar!’

Kees voelt dat mama haar armen om hem heen klemt.

‘Keessie, opgevouwen lieverd. Jij bent niet veel, een hond is
veel.’

‘Nee!’

‘Ga nu maar slapen.’

‘Nee!’

‘Welterusten, Kees. Morgen zien we verder. Krijg ik nog een
kus?’

‘Als ik een hond krijg,’ gromt het dekbed.